

© Can Sanat Yayınları A.Ş., 2023
Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

ISBN 978-975-07-6195-9

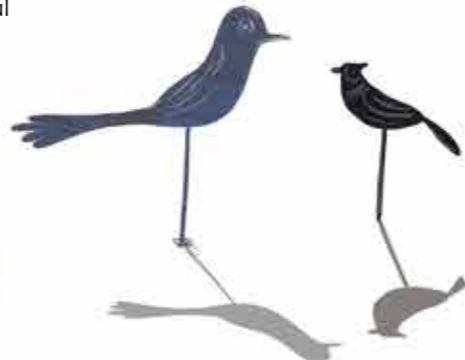
1. Basım: 5000 adet, Ağustos 2023

Resimleyen: Öykü Akarca

Yayın Koordinatörü: İpek Şoran
Editör: Mehmet Erkurt, Ceylin Aksel
Son Okuma: Simla Aksel
Tasarım Uygulama: Güldal Yurtoğlu

Can Sanat Yayınları Yapım ve Dağıtım Tic. ve San. A.Ş.
Yayıncı Sertifika No: 43514
Maslak Mh. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza No: 9/25 Sarıyer, İstanbul
Telefon: (0212) 2525675-2525988-2525989
Faks: (0212) 2527233
cancocuk.com
cancocuk@cancocuk.com

Baskı ve Cilt: Pasifik Ofset; Sertifika No: 44451
Adres: Cihangir Mah. Güvercin Cad. Baha İş Merkezi
A Blok No: 3/1 Z. Kat Avcılar, İstanbul

Sevim Ak

Resimleyen: Öykü Akarca

Kuşlu Köy, kıraç bir tepenin eteğine yaslanmış sırtını. Pembenin, morun, yeşilin canlı tonlarıyla kuş desenleri çizilmiş masalsi evleri, taa uzaktan bakanın bile gözünü almış. Evlerin çevresini bodur meyve ağaçları, mevsimlik çiçek tarhları, sebze fideleri süslemiş. Bahar aylarında bahçeler, meyveler ve çiçeklerle canlanır; böcekler ve kanatları eşsiz desenli kelebeklerle renk cümbüşü yaşanmış. Çocuklar çiçek, böcek, sebze türlerini onlarla birlikte büyürken öğrenirler, kendilerine has yanlarıyla tanışmış. Isırgana Yakar Ot, tereye Tırtık Ot, kuzukulağına Ekşi Arkadaş... gibi adlar uydururlarmış.

Tepenin ardıysa, kesif ormanlık bir alanmış, o tarafta hiç yerleşim yokmuş. Çam, kayın, meşe, gürgen, köknar gibi suskun ağaçlar envai çeşit kuşa ev sahipliği edermiş. Ağaçların diline, birbirine gönderdiği şifreli mesajlarının sırrına ermeyenler, şen şakrak kuş cemaatini ormanın neşe kaynağı bellermiş.

Kuşlu Köylüler, hayvanlarını tepenin ardındaki, 'Arka Bahçe' dedikleri çayırlarda otlatırlarmış. Pazar piknikleri için topunu, kitabını, yiyeceğini alan, dudaklarında şarkılarla ormana doğru yola koyulmuş. Orman, köyün sözlüğünde huzur demekmiş. Ağaçlara ipler asılır, salıncaklar kurulur, yerlere kilimler serilir, konu komşu birbirine çayını, kahvesini, böreğini, köftesini sunarmış. Kimileri hafif sesle müzik dinler, dans eder; kimi bir ağacın sessiz gövdesine yaslanır, kitabını okur; kimi, kuşların melodisine kulak kabartmış.

Her yaştan köylünün erişebileceği bodur ağaçları 'Dilek Ağacı' seçer, hayallerini bu ağaçlara fısıldarlarmış. Dallara asılan resimli, incikli boncuklu mektuplar çocukların gizli eğlencesiymiş. El ayak çekildikten sonra ağacın başına üşüşür, mektupları bir bir elden geçirirlermiş. Kimin ne dilek dilediğini keşfetme oyununu oynamaya doyamazlarmış. Melike'nin şehirdeki dayısından pembe dantel etekli ayı kuklası bekleyişini, Umut'un tamir takım tezgâhı için yarışmaya girdiğini, Engin'den Sema'ya gönderilen büyülü taş, Hülya ile Emir çiftinin kız bebek özlemine, Tufan'ın flütüyle ak karınlı eabil kuşuna verdiği konseri bu mektuplar ele vermiş.

Kuşlu Köy'ün eskileri her köylünün bu ormanda bir kuş olduğuna inanırmış. O kuş köylüsüyle hayata merhaba der, kişi köyü terk ettiğinde ormanı terk edermiş. Köye yeni gelen, bu söylentiye önce kahkahalarla güler geçer, “Olur mu öyle şey! Kuş özgürdür, kimseye bağlanmaz,” dermiş.

Bir pazar pikniğine katıldığında gördüklerine inanamazmış. Gece gündüz, tepenin ardından duyulan kuş sesleri bir kuş cennetinin varlığına işaret edermiş etmesine ama bu kadarını hayal ettirmezmiş. Ormana giren her köylünün başının çevresinde dans eden bir kuşun taşkın çığılığı, yabancıda şaşkınlık uyandırmış. Kuş da köylüsü de birbirlerini gördüklerine delicesine sevinir, o sırada coşkuyla bir arada olmanın tadına varmaya bakarmış.

Kuşlar tepeyi ne hikmetse aşmaz, köye doğru hiç mi hiç uçmazlarmış. Evlerin çatılarında irili ufaklı kuş heykellerinin varlığı; kapıların, pencere kepenklerinin kuş desenleriyle süslenişi; kuş gagalı kapı kolları yalnızca eski bir geleneği anımsatırmış. Bacalardaki kuş biçimi verilmiş demir rüzgârgülleri esintili havalarda gıcırtyla sarsılır, birbirine benzemeyen melodiler çalarmış. Her bacanın kuşu da birbirine benzemezmiş ki zaten! Sığırcık, ispinoz, telli kuş, baştankara... ne ararsanız varmış bacalarda. Kuşlar eski zamanlarda evlerle iyi geçinirmiş besbelli. Sonradan neler yaşanmış da küsüp gitmişler, bugünün insanları bilmez, kafa yormazmış.

Bilse bilse, köyün bir tek yaşı yüzü geçen Dürdane Nine'si bilirmiş ama ne yazık ki o da yıllardır felçli, yatalakmış. Konuşması suda kabaran baloncuklar kadar anlaşılmaı. Söylenenleri gözü kapalı dinler, kemikleri eğrilmiş işaretparmağıyla tepenin eteğine doğru bir yönü gösterirmiş ısrarla. Gelini, "Tutuk dili çözen, inmeyi iyileştiren ağacı gösteriyor," diye inatla tutturmuş. Gidip o arazilere bakanlar kurumuş, çürümüş ağaç gövdelerinden, fosilleşmiş bitki artıklarından başka bir şey görememiş. Köyün duyarlı gençleri ara sıra o alanlarda gezinir, terk edilmiş evlerin bahçelerine girer, toprağa kulaklarını dayarmış. Karıncaların müziği, solucanların iç çekişleri, sümüklü böceklerin tıslayışı, içe kapanık tohumların titreyişı hüznün verir, kulaktan kulağa şiirler fısıldarlarmış.

Şeref dedenin kızı, "Dürdane Nine ormanı işaret ediyor. Bir gün güçlü, yiğit biri sırtına atsın garibi, aşsınlar tepeyi. Kuşlarına kavuştursun kadıncağızı," dermiş. Orman yolu inişli çıkışlı, zor, Dürdane Nine'nin kemikleri çit diye kırılmaya hazırmış. Oğlu izin vermezmiş, yerinin değışmesine.

Tombul Ođlan dedesinden kalma papağanlı ağaç desenli yatak örtüsünü üstüne serdiğinden beri yüreğinde saklı kuşu keşfetmiş. Sanki o kuş, o gün bugün ormandaki kuş bağrışlarının anlamını kulağına fısıldarmış. Ağacı baştan aşıağı kuşatan papağanların seyirlik bir oyununu izlemeye gittiği düşünde, Kuşlu Köy'ün tarihine gizlenmiş gerçeğe erişmiş. Düş bu ya, meğerse köyün insanları eski zamanlarda kuş tiyatrosunun oyuncularımış. Dev kuş kostümlerini giyer, ellerinde müzik aletleri köy köy dolaşır, içinden kuşlar geçen oyunlar sergilerlermiş. Ne zaman ve neden oyunculuğu bırakmışlar, kuşları gücendirmişler mi, doğru düzgün bilen yokmuş. Geceleri Tombul Ođlan'ın gezindiği kuş dolu düş ormanları serüvene davet çıkarırmış. Çođu kez nereye kadar gerçek, nereye kadar düş, kendi bile bilemez, gündüzleri kimselerin anlam veremediği ucu bucağı, adı sanı belirsiz hikâyeler sayıklar dururmuş.

